

BCCs trosgrunnlag

Innledning

Brunstad Christian Church (BCC) tror på Bibelen som Den Hellige Skrift, gitt ved inspirasjon fra Gud, inneholdende alt mennesket trenger for sin frelse. BCC har Bibelen som autoritet og basis for all virksomhet.

I tro- og lærespørsmål der det oppstår tvil om hvordan Bibelens ord skal forstås legger BCC til grunn den forståelsen som Johan Oscar Smith hadde, slik det framkommer i hans artikler i bladet *Skjulte Skatter* samt hans brev utgitt på Stiftelsen Skjulte Skatters Forlag. For det tilfelle at hans artikler og brev ikke gir tilstrekkelig klarhet skal Forstanderskapet avgjøre hva som er Brunstad Christian Churchs forståelse av Bibelens ord.

Vårt trosgrunnlag

BCC står fast forankret i den kristne troen på én treenig Gud: Faderen, allmektig Gud og alle tings skaper, både de synlige og de usynlige; hans enbårne Sønn Jesus Kristus, sann Gud og sant menneske, unnfanget ved Den Hellige Ånd, født av jomfru Maria i et menneskes kjød og blod, ulastelig i liv, korsfestet og død for våre synder, oppstått fra de døde til vår rettferdiggjørelse, vår forbeder og talsmann hos Faderen, som en dag vil komme tilbake til jorden for å dømme levende og døde; Den Hellige Ånd, ett med Faderen og Sønnen, sendt som talsmann og kraft til oss.

Vedrørende uttrykket «kjød og blod».

I BCCs tradisjon er Jesu liv som eksempel for den troende sterkt aksentuert (ref. avsnittet «Jesus som frelser og forløper»). I den troendes kamp mot synd og fristelser vektlegger vi at Jesus sto i den samme kampen, men uten å falle i synd, derfor kan han komme dem til hjelp som fristes. Hebr. 2,18. Når vi her bruker uttrykket «kjød og blod» er dette en referanse til denne identifikasjonen mellom Jesus og mennesket. Han var under samme kår som oss.

En rekke formuleringer i denne delen av BCCs forkynnelestradisjon har ført til sterke anklager om vranglære. Vi ser at formuleringer som «Jesus fikk del i den natur som var fordervet» (EA: Lerum) og «han hadde et kjød som Adam etter fallet» kan forstås som en devaluering av Jesus som er uforenelig med å være sann Gud.

Vi har derfor behov for å presisere: Jesus fikk aldri del i noe syndefall. Syndefallets konsekvens: åndelig død, utestengelse fra Gud og dermed også en natur uten frykt for Gud, uten tillit til Gud, og med begjær (etter det onde) – noe som fører til den evige død for dem som ikke blir gjenfødt (ref. Aug II, 1 og 2) – var etter vår forståelse ikke noe Jesus hadde del i. Fordi Jesus var sann Gud hadde Jesus heller aldri det onde begjær.

Vi tror at denne diskusjonen var fanget i en slags organisk forståelse av hva syndefallet betydde for mennesket, og at også BCCs grunnleggere deltok i diskusjonen på denne forståelsens premisser. Når vi aksentuerer at Jesus ble fristet, må det understrekes at det å bli fristet hører med til menneskets grunnvilkår, og er uavhengig av syndefallet. For oss er det avgjørende å fastholde at BCC er helt enig med andre kristne om at Jesus aldri gjorde synd – i tanker, ord og gjerninger. Det innebærer også at

han ikke brøt budet «du skal ikke begjære». Når vi vektlegger at han ble fristet mener vi derfor ikke at dette skjedde på en måte som gjør ham til en del av den falne menneskeslekten. Jesus var soningsofferet for våre synder, og han kunne ikke selv være blant dem som trengte et soningsoffer.

Rettferdiggjørelse – omvendelse – forsoning – syndenes forlatelse

Frelse er en Guds gave som mottas uforskyldt av nåde, ene og alene ved tro, uten gjerninger. Ef. 2,8-9. Det er utelukkende ved denne tro vi har frelse gjennom hele livet. Ingen kan ved lovgjerninger eller egenrettferdighet gjøre seg fortjent til å bli rettferdiggjort for Gud. Rom. 10,3-4; Rom. 3,28. Guds vilje er at alle mennesker skal bli frelst. Det er bare ved Guds nåde, ved syndenes forlatelse, at et menneske kan bli rettferdiggjort for Gud. Ef. 1,7.

I BCCs forkynnelestradisjon har «rettferdiggjørelse» hatt to betydninger. Den ene er felles med den lutherske. I den andre betydningen har ordet blitt brukt om helliggjørelsen. Spørsmålet er om forståelsen av rettferdiggjørelsen bare handler om ulik begrepsoppfatning eller om det er en reell læremessig uenighet. Vårt svar er at BCC kan stille seg bak det lutherske «Sola fide» – rettferdiggjørelse av tro alene.

I BCC forkynner vi at det er mulig å seire over synden. Det betyr ikke at vi tror at mennesket på noe tidspunkt kan bli syndfrie, eller uavhengig av syndenes forlatelse. Det er hele tiden noe som kunne vært bedre og enda mer likt Kristus. Gud ser ikke mellom fingrene på det ufullkomne, for Guds lov krever fullkommenhet. Derfor er det bare på tilgivelsens og forsoningens plattform at fordømmelsen er borte, også for et menneske som står i helliggjørelsen.

Helliggjørelse

Den naturlige og nødvendige konsekvensen av å være rettferdiggjort ved tro er at troen viser seg ved kjærlighet i gode gjerninger. Jak. 2,14-26. Mens rettferdiggjørelse er en permanent tilstand for den som tror på Kristus, en tilregnelser av hans rettferdighet, er helliggjørelse en fremadskridende prosess som pågår gjennom hele livet mot en likedannelse med Kristus. Rom. 8,29.

Helliggjørelsen er mulig ved Den Hellige Ånd som ble sendt til menigheten på pinsefestens dag. Å leve et liv i Ånden er å ha «korsfestet kjødet med dets lyster og begjæringer» (Gal. 5,16–25), slik at syndens utslag i vårt liv kan dø, Rom 8,13, Kol 3,5. Dette fører til en utvikling der Åndens frukt og Kristi dyder vokser fram, Gal 5,22. Det er ikke i menneskets egen kraft og styrke vi kan utvikles i dydene, men ved «hans guddommelige makt som har gitt oss alt som tjener til liv og guds frykt». 2. Pet. 1,8-11; Rom. 6,22. Målet med all Åndens gjerning er å herliggjøre Kristus, Joh. 16,14; Fil. 1,11.

Bibelen – Guds ord

BCC tror på Bibelen som Den Hellige Skrift, gitt ved inspirasjon fra Gud, inneholdende alt mennesket trenger for sin frelse. BCC har Bibelen som autoritet og basis for all virksomhet, og bekjenner den allmektige Gud slik han fremkommer i Bibelen. 2. Tim. 3,16-17.

Om synd og fristelser

Synd er alt som fører til et brudd i forholdet mellom mennesket og Gud, og derfor mer enn overlagte handlinger. Det er også syndig lidenskap, ondt begjær og grådighet. Kol. 3,5. I dypeste forstand er synd alt som er ufullkomment. Matt. 5,48. Derfor sier Paulus at det ikke finnes en rettferdig, alle har veket fra. Rom. 3,10 ff. Slik er mennesket i seg selv, på grunn av Adams fall: Det ene menneskets ulydighet gjorde de mange til syndere. Rom. 5,19.

Også i den gjenfødte troendes liv finnes slike synder. 1. Joh.1,8. Det gjør at behovet for tilgivelse hele tiden er tilstede. Samtidig er ikke dette en oppfordring til å fortsette å synde. Så snart fristelsen melder seg skal vi akte oss som døde for synden. Rom. 6,11. Fristelser er ikke det samme som synd, men hvis man gir etter for fristelsen, fødes det synd. Jak. 1,12-13. Jesus ble fristet, men syndet aldri. Dette er vår hjelp og styrke i fristelsen, ved hans kraft kan vi seire i fristelsens stund.

Jesus som frelser og forløper

Vi tror at Jesus kom til jorden i syndig kjøds lignelse, og i sitt kjøds dager ble fristet som oss, for det var for syndens skyld han hadde iført seg menneskekjød. Rom. 8,3. Men vi tror at han under alle prøvelser seiret, fordi han ikke hadde en jordisk far, men var unnfanget av Den Hellige Ånd.

I dette er han blitt en forløper for oss slik at vi kan følge etter hans eksempel. Hebr. 4,14-16; 1. Pet. 2,21-23. Fordi Kristus ble prøvet i alt, men uten synd, Hebr. 4,15, kunne han også sone våre synder på korset som et rent, hellig og ulastelig offer for våre synder. Hebr. 2,14-18. Derfor kunne også Gud reise ham opp fra de døde, slik at han ble opphav til evig frelse for alle dem som adlyder ham. Hebr 5,7-9.

Den Hellige Ånd

Vi tror at summen av Kristi verk ligger i hans Ånd. Denne Ånd sendte han etter sitt løfte til jorden på pinsefestens dag i Jerusalem. Den Hellige Ånd vil gis til alle som lyder Ham, Apg. 5,32, og vil gi den enkelte troende kraft og veilede til hele sannheten. Apg. 5,32; Apg. 1,8; Joh. 16,13.

Dåp og nattverd

BCC tror på troendes dåp i den treenige Guds navn, der den enkelte personlig inngår en god samvittighetspakt med Gud ved Jesu Kristi oppstandelse. 1. Pet. 3,21. Full neddykking praktiseres som et symbol på at den troende er død og begravet med Kristus, og oppreist til å leve et nytt liv med ham. Derfor er dåpen også en påminnelse om at vi ikke lenger skal tjene synden, men Gud. Rom. 6. Nattverden er et minnemåltid innstiftet av Jesus selv, og en forkynnelse av Herrens død til han kommer. Det praktiseres i våre forsamlinger ved at vi sender rundt brødet og kalken i forbindelse med at 1. Kor 11,23-26 leses. Det er en personlig trossak om den enkelte vil delta i måltidet. I vår tradisjon har ikke læren om *sakramenter* noen fremtredende plass, men vi tror like fullt at både ordets forkynnelse, dåpen og nattverden, er formidling av Guds nåde til omvendelse og et nytt liv, noe som fører til frelse når det mottas i tro.

Menigheten – de troendes fellesskap

Menigheten er forsamlingen av de hellige, der evangeliet blir forkynt rent og de troende tjener hverandre med de nådegavene som Ånden gir. Derfor gir vi stor frihet i våre forsamlinger til å delta med forkynnelse, vitnesbyrd, bønn, sang og tungetale.

Vi skiller mellom menigheten som organisasjon og den bibelske forståelsen av menigheten som Kristi legeme på jorden. Mens organisasjonen nødvendigvis må bestå av ytre rammer, der det legges til rette for forkynnelsen og tjenesten, består Kristi legeme av alle som tror på Kristus og lever i et trofast paktsamfunn med ham, uavhengig av hvilken forsamling man tilhører.

Menigheten har også et misjonsoppdrag: å gå ut i verden og gjøre alle folkeslag til disipler. Matt. 28,18-20.

BCCs Forstanderskap, juni 2019.